

„Μήνα μου δίχως ντήρησιν ἔς κάθε σου χρεῖαν νὰ ζήσης!  
„Ἀγάπαμ' ὥστε ποῦ νὰ ζῶ καὶ μὴ μὲ λησμονήσης.“

## ΛΙΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

### ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

#### „Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΡΕΪΔΙΑ.“

(ὑπὸ Ἑλισοῦ Τανταλίδου.)

. . . . . Δοχειάρης λοιπὸν, Δάσκαλος καὶ γάδαρος τὸ βράδυ  
μιὰ κοπανιὰ ἑπλησίαζαν τῆς Χάλκης τὸ λιβάδι.  
Λιβάνδι, ὁ παράδεισος αὐτὸς τοῦ καλοῦ κόσμου,  
ἡ Ψερυναῖς του ἡ βραδυαῖς καρδίτσα μου καὶ φῶς μου!  
Λιβάνδι, ὁ μαγευτικὸς τῶν Ἑσπερίδων κῆπος,  
παυσίλυπον, ὅπου περνᾷς τὰ νηάτα σου ἀλύπως·  
τὸ ἑξάστερο καὶ ἐλεύθερο σχολεῖο τῶν ἀρρένων,  
καὶ Ἀκαδημία, μὰ τὸ ναὶ! πρὸς μόρφωσιν παρθεένων.  
π' ἀφίνει κάτω ἑκατὸ Ἑμπορικὰ Σχολεῖα  
καὶ Θεολογικαῖς Σχολαῖς καὶ Παρθεναγωγεῖα.  
Λιβάνδι, τοῦ καλοκαιριοῦ ἑματιῶν τὸ πανηγύρι,  
ἡ φάμπρικα τῶν σχέσεων, τῶν πόθων ἐργαστήρι,  
ποῦ ἀγοράζεις καὶ πουλεῖς, ποῦ παίρνεις καὶ ποῦ δίνεις,  
ποῦ πιάνεις καὶ ποῦ πιάνεσαι, καὶ ἀφίνεσαι καὶ ἀφίνεις.  
Ποῦ εἶναι ἄλλοτ' ἀπ' τῇ μιᾷ μεριᾷ ἕως τὴν ἄλλη  
χυμένη πολυτέλεια μέσ' ἔς τὰ χυμένα κάλλη·  
ὅλο καπέλλο καὶ φτερό, καὶ ὅλο στιλπνὸ μετὰξι  
ὅλο καρδιά καὶ αἵσθημα καὶ Ἔρωτας μέ τάξι.  
ὅπου λαμπάδα τὸ κορμὶ καὶ ἡ μέση δαχτυλίδι,  
ὅπου τὸ ἑμάτι ἀστραπὴ καὶ νέφελο τὸ φρῦδι·  
ὅπου λαλεῖ καὶ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ μουσικὴ χορεύει  
καὶ εὐωδιάζει ἡ πνοὴ καὶ ἡ χάρις Ψριαμβεύει.

Πλὴν πέρας' ἡ καλοκαιριὰ κ' ἤλθαν τὰ πρωτοβρόχια,  
 'ς τὸ στάδιο τῶν τέρψεων ἐφύτρωσαν μολόχια.  
 ἡ κάργαις διεδέχθησαν ἐδῶ τὰ περιστέρια,  
 καὶ τὸ λιβάδι ἔμεινε 'ς τῶν χωριανῶν τὰ χέρια.  
 Καὶ τότε γίνετ' ἀπλωσιὰ τῶν πλεγματιῶν μεγάλη,  
 καὶ μεσεβδόμαδ' ἀπ' τῇ μιᾷ μεριὰ ἕως τὴν ἄλλη  
 ἂν καθάρισ' ὁ οὐρανὸς βλέπεις σχοινιά δεμένα  
 καὶ προσκυνεῖς λογῆς κοπῆς ἀσπρόρουχ' ἀπλωμένα.  
 Τὶ καταδίκη λιβαδιοῦ! τί ξεπεσμὸς ἰδέας!  
 Καὶ ὅμως κᾶτι γίνεται τώρα τὰς ἀποκρέας,  
 ἂν ἔχη τις τὸ ροιζικο πρὶν νὰ καλοβραδυάσῃ,  
 καθὼς οἱ τρεῖς μας γνώριμοι ἐκεῖθεν νὰ περάσῃ.  
 Τώρα παιδιὰ 'ξυπόλυτα καὶ λασποκοπημένα  
 ἐδῶ τὰ καρναβάλια τοὺς γιορτάζουν κορωμένα·  
 παιδιὰ, φωτιά τ' Ἀγιαντωνιοῦ, τσακπίνια τῆς κρεμάλας,  
 παιδιὰ, ποῦ τὰ γεννόσπερνε ὁ πάτος τῆς μπουκιάλας.  
 τῆς κοινωνίας τοῦ νησιοῦ σωσταῖς κακοχυμίαις,  
 ἢ παντομίμαις τοῦ χωριοῦ, ἢ ζωνταναῖς ζημίαις.  
 Ἑλιοκαμένα, ζωηρά, πανοῦργα, πνευματώδη,  
 μὲ ἓνα 'μάτι σὰν φωτιά, μὲ μάγουλο σὰν ῥόδι,  
 μὲ σῶμα ἀεικίνητο, μὲ γλῶσσα σὰν ξουράφι  
 καὶ μ' ἐν αὐτῇ 'ς τὴ μουσικὴ παρρῆεις τὴν ἀντιγράφει.  
 Εἰς τὸ νερὸ σὰν βαΐρακοί, σὰν σαύρες 'ς τὰ λαγκάδια,  
 σὰν τὰ ποντίκια 'ς τὴν κλεψιά, 'ς τὸν δρόμο σὰν ζορκάδια.  
 Θὰ χάσουμ' ὅλη τὴ βραδυὰ ἂν ὅλα τοὺς τὰ 'ποῦμε . . .  
 ὁ Δάσκαλος ξεχάσθηκε· τὸν γαῖδαρο λυποῦμαι.  
 . . . . .  
 Ἐνῶ τῆς Χάλκης ἔκαμναν τὰ σπήτια γύρω γύρω  
 ὀλονυχτιὰ δρασκευτικὴ 'ς τοῦ βαρελιοῦ τὸν πῆρο,

κι' ὅσοι πιστοὶ τὸ χρέος του κατ'έναν ἐκτελοῦσε  
 καὶ μεθύσμενος ἔπινε καὶ πίνωντας μεθοῦσε,  
 κ' ἐβόυζαν κ' ἐσεύοντο δεμέλια, κεραμύδια,  
 ἀπὸ τραγούδια καὶ χοροὺς καὶ γέλοια καὶ παιχνίδια·  
 ἓνα σπητάκι χαμηλὸ σὲ μαῦρο μένει σκότος  
 καὶ δὲν ἀκούεται 'ς αὐτὸ κανέναν ἄλλος κρότος,  
 πλὴν ἓνας ποῦ ῥοχάλιζε βαδυσὰ μέσα 'ς τὸ στρῶμα  
 μὲ κάποιον παραλαλητὸ καμμιὰ φορὰ 'ς τὸ στόμα.  
 Αὐτὸ τὸ κούφιο μούγκρισμα δὲν ἦτο βέβαι' ἄλλου,  
 πλὴν τοῦ ἀδελφίου φίλου μας, τοῦ γέρου μας Δασκάλου.  
 ὅταν ἰδῇς φιλόσοφον ἢ ποιητὴν μὲ κρίσι  
 νὰ ἔμβῃ 'ς τὸν κοιτῶνά του, τὴν πόρτα του νὰ κλείσῃ,  
 νὰ κλείσῃ τὰ παράθυρα, τὸ 'πόδημα νὰ 'βγάλῃ,  
 σὲ μιὰ μεριὰ τῆ σκούφια του νὰ ῥίψ' ἀπ' τὸ κεφάλι,  
 κι' ἀφοῦ κανένα δόρυβον κοντά του δὲν ἀφήσῃ,  
 'ς τὸ γραφικόν του κάθισμα λοιπὸν ν' ἀποκαθήσῃ,  
 σιμὰ 'ς τὸ καλαμάρι του καὶ τὰ τετράδιά του,  
 ποῦ στέκονται σιωπηλὰ καὶ ἄγραφα ἔμπροστά του,  
 καὶ ἀκουμβίσῃ ἡσύχα 'ς τὸ μέτωπο τὸ χέρι  
 ἀκίνητος ἀπ' τὸ πρωῒ ἕως τὸ μεσημέρι·  
 καταλαμβάνεις ὅτι νοῦν βεβαίως καταιβάζει  
 καὶ ὡς εἰκόνας μὲ τὸν νοῦν ἰδέας σχεδιάζει.  
 Καλαὶ δ' ἔβγουν, κακαὶ δ' ἔβγουν; αὐτὸ γνωστὸν δὲν εἶναι·  
 ἄφες νὰ ἔλθουν εἰς τὸ φῶς, καὶ τότε κάπου κρίνε.  
 παρόμοια καὶ ἡ ψυχὴ, ὅταν βαλῇ τὸ σῶμα  
 μέρος εἰς τὸ προσκέφαλο καὶ μέρος εἰς τὸ στρῶμα,  
 καὶ ἅπαξ τῶν αἰσθήσεων τὰ παραθύρια κλείσουν  
 κι' ἀκίνητη 'ς τὴν θέσιν της κ' ἡσύχη τὴν ἀφήσουν,  
 τότε κι' αὐτὴ φιλοσοφεῖ κ' ἰδέας συλλαμβάνει,

ἢ ἐμπνευσμένος ποιητῆς εὐδὺς ἀναλαμβάνει  
τῆς Φαντασίας τὰ πτερὰ καὶ φέρεται ᾿ς τὰ ὕψη,  
ἂν κανεῖς ψύλλος ἢ κορειὸς δέν φθάσῃ νὰ τὴν ῥίψῃ.  
Καθὼς ἐκείνη τῶν σοφῶν, οὕτω κι' αὐτῆς ἡ πτῆσις  
εἶν' ἔργον συνειδήσεως καὶ τοῦ Θεοῦ ἐπίσης.

Ἐκεῖνα εἶναι ποίησις, εἶναι φιλοσοφία,  
αὐτὸ τὸ λέγουν ὄνειρο· διαφορὰ καμμία,  
πλὴν ὅτι ἐναργέστερον πολλάκις εἶναι τοῦτο  
καὶ σὲ διδάσκει, κι' ὀβολὸν δέν δίδεις ἐντοσούτῳ·  
Καὶ ἂν ἡ μνήμη σου βαστᾷ κι' ὁ λογισμὸς σου κρίνῃ,  
᾿ς τὸν ὕπνον γιὰ τὸν ξύπνον σου μαθήματα σὲ δίνει  
κ' ἐγείρεσαι σοφώτερος μὲ τὸν ὄνειροκρίτην·  
ἡ νύκτα ᾿πίσκοπον γεννᾷ κι' αὐγὴ Μητροπολίτην.

Αὐτὸ συμβαίνει κ' εἰς αὐτὸν τὸν γέρο ποῦ κοιμᾶται.  
Μὲ τῶν ὀνείρων τὰ πτερὰ τὸ πνεῦμά του πλανᾶται,  
καὶ βλέπει πῶς εὐρέσθηκε σὰν τάχα ᾿ς τὸ Παρίσι  
᾿ς ἐν ἅπ' ἐδῶ πολιτικὸ σπῆτι νὰ χαιρετίσῃ·  
σπῆτι τρανὸ κ' εὐγενικὸ καὶ καταστολισμένο  
μ' ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ καὶ πλεῖστ' ἀγαπημένο.  
ποῦ εἶχε εὐμορφαις κυραῖς κ' εἶχε παιδιὰ πανώργια,  
κορίτσια τρία τέσσαρα καὶ δύο τρία ἀγόρια.  
Πῶς ἦτον τάχα σὰν νὰ ᾿πῆς πρωτοχρονιά, τὴν ὥρα  
τοῦ δένδρου, ὅπου δίνονται καὶ παίρνονται τὰ δῶρα·  
Καὶ τότε δὲ πῶς ᾿θέλησε κι' αὐτὸς νὰ δώσῃ κᾶτι,  
καὶ ἄνοιξε τὴν τσάντα του, κ' εὐρέσθηκε γεμάτη  
ἀπὸ παιγνίδια τοῦ Ἡπιοῦ· καὶ τὰ ᾿βγαζ' ἓνα ἓνα,  
κᾶτι ἀμάξια Τούρκικα μισοβαρακωμένα,  
κᾶτι σὰν ζῶα μεταξὺ τραπέζης καὶ καμήλας  
μὲ καθρεπτάκια ἀπ' ἐμπρὸς καὶ μὲ βαφὰς ποικίλας.

δαϊρεδάκια κόκκινα, ξυλένια ζουρναδάκια,  
κι' άνεμομύλους, ποῦ τοὺς λέν 'ς τὴν Πόλι φιριλδάκια.  
καὶ ἄλλα πρόστυχα πολλὰ τὸ ἐν ἀπὲ τὸ ἄλλο  
πολὺ γελοιωδέστερο, μικρὸ εἴτε μεγάλο.  
Μόλις τὰ 'βγάζει κι' ἀρχινοῦν ἀμέσως οἱ παρόντες  
μικροὶ μεγάλοι μὲ φωναῖς νὰ σπαρταροῦν γελῶντες·  
τόσο, ποῦ ἐκοκκίνησεν ἀπὸ τὴν ἐν τροπὴ του  
καὶ κρύος ἰδρὼς 'χύσθηκεν εἰς ὅλο τὸ κορμί του.

. . . . .

Τὰ παρατιθέμενα δύο ποιημάτια, ἰδιωτικὰ ὅλως παίγνια  
καὶ προωρισμένα νὰ μὴ ἴδωσί ποτε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος,  
ἢ τολμηρὰ φιλία ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ χαρτοφυλακίου τοῦ  
εὐφυοῦς καὶ περισπουδάστου ποιητοῦ Κ. Θεοδώρου Ὁρφανίδου.  
Πιστεύομεν, ὅτι ἡ πρωτοτυπία αὐτῶν θέλει τέρψει τοὺς  
περιέργους ἀναγνώστας.

#### Ο ΣΕΒΔΑΛΗΣ. (α)

Ποιὸς εἶδε νέον σεβδαλῆ; καρδιῶν ποιὸς εἶδε κλέφτη,  
νὰ ἐξυπνάῃ μὲ τὸ ἄχ! καὶ μὲ τὸ βάχ! νὰ πέφτῃ;  
ὥσάν τὸ χιόνι ν' ἀναλῆ, 'σάν τὸ κερί νὰ σβύνη,  
καὶ μοναχὸς τὸ ντέρτι του νὰ πικροκαταπίνῃ;  
'Εγὼ τὸν εἶδα, κ' εἰς ἐμέ ἐφάνῃ ὁ καῦμένος  
ὥσάν δερβίσσης σκυθροπὸς, 'σάν μπεκτασῆς θλιμμένος.  
Γιὰ μιὰν σκληρὴν Γενί-ντουνια, ποῦδαν τὰ δύο του 'μάτια,  
καρὰ-σεβδαῖς τὸν ἔπιασε καὶ θὰ γενῇ κομμάτια.

(α) Εὐφυέστερον ποίημα τοῦ ἀνωτέρω δὲν ἐπαρωδήθη ἀπὸ τοῦ  
γνωστοῦ ἐκείνου τοῦ Ἀνατολίτου τῆς Βαβυλωνίας ὀλιγοστίχου:  
„Τὲ νάρχιντήσω, ἃ κουζοῦμ, νὰ σὲ 'παινέσω, ἃ γιαβροῦμ!“ Σεβδα-  
λῆς δὲ σημαίνει τὸν Ἑρωτόληπτον.